

KÉT MONDAT, AMI MEGVÁLTOZTATTA A VILÁGOT

Alapige: Róma 1,16-17.

1. Higgyétek el, nem túlzás az, hogy ez két bibliai mondat, amit felolvastam, az egész világot megváltoztatta! S történt ez úgy, hogy először megváltoztatott egy embert, majd ezen az emberen keresztül megváltoztatta a világot. Luther Márton, visszagondolva arra, hogy mit jelentett ez a két mondat az életében, ezt mondta: „*Amikor Isten Lelke által megértettem ezeket a szavakat – „Az igaz ember hitből él” –, akkor úgy éreztem, hogy új emberként születtem újjá. Egy nyitott ajtón keresztül beléptem Isten paradicsomába.*”

Luther egy rendtársával 1510 végén 1511 elején tartózkodott Rómában. Amikor messziről meglátták Rómát, Luther a földre borulva, boldogan üdvözölte a várost. De ott tartózkodása alatt egyre nagyobb lett a csalódása. Mert a keresztény világ szent központja helyett egy velejéig züllött, erkölcstelen és korrump világot talál. Luther bejárta az egész várost, elment a szent lépcsősorhoz is, amiről azt tartotta a korabeli hagyomány, hogy azon vezette le Pilátus Jézust a nép elé (úgy hitték, hogy a lépcsősort egyetlen éjszaka alatt az angyalok vitték át), és térdepelve lépkedett felfelé a lépcsőfokon, vezekelve imádkozott, mert úgy hitte, hogy ezzel majd kiengezteli Istent. Ott térdepel a tömegben a szent lépcsősoron, amikor egyszer csak bevillannak neki Habakuk próféta szavai: *az igaz ember pedig hitből él.* Luther feláll, és otthagya Rómát. Ettől a pillanattól kezdve egész életét ez a megértett ige határozza meg. A Habakuk próféta szavait idéző Pál két mondata, ami fenekestől felforgatta az életét.

S bárcsak ezt tenné a mi életünkkel is ez a két világot megváltoztató bibliai vers!

2. Az apostol azzal a határozott kijelentéssel kezd, hogy semmiképpen sem *szégyelli az evangéliumot*. Annak ellenére sem, hogy nem szégyelt, és ezért soha el nem hallgatott evangéliumot a legtöbb helyen nem fogadták kitör lelkesedéssel! A *zsidók* halálra üldözték érte, a *görögök* Filippiben bebörtönözték, Thesszalonikából kikergették érte, Béreából úgy kellett kicsempészni miatta, Athénban oda sem figyeltek rá, Korinthusban kinevették, Lisztrában megkövezték érte. Pál mégis büszkén vallja: „*Nem szégyellem és nem hallgatom el senki előtt az örömhírt...*”

De mi oka lehet nem szégyellni és nem elhallgatni az Isten által rábízott örömhírt, ami ennyi szenvedést okozott neki?

2.1. Először is azt írja: „*Mert nem szégyellem senki előtt az örömhírt, hiszen Istennek hatalma az, amellyel üdvösségre juttatja mindazokat, akik hisznek benne...*”

Ahogy egy aprócska magba bele van csomagolva minden, ami ahhoz kell, hogy a növény, tökéletesen újra tudja alkotni magát, úgy az örömhírbe Isten belesomagolt minden információt önmagáról. Az örömhír ezért hatalom, ami legyőzi minden büszkeségünket, minden ellenvetésünket, képes arra, amire minden más erő képtelen, hogy az üdvösségre, az örök életre mentse meg az elveszett embert. Nem tudomány, nem az oktatás, nem valamiféle erkölcs-jobbító mozgalom, nem is a hírnév, a hatalom vagy gazdagság, hanem csakis az örömhír!

Pál szerint az örömhír, mint Istennek ereje, megbocsátja a múlt bűneit, új életet és új kezdetet ad a jelenben, és elrendezi a jövőnket is azáltal, hogy az örök életre ment meg minden benne hívőt. Nincs még egy hatalom a földön, ami erre képes lenne!

A hit itt azt jelenti, hogy nem maradhatok passzív, valamiképpen reagálnom kell az örömhírré. Mert az Isten örömhíre személyes választ követel, nem elég egyszerűen csak meghallgatni!

Tegyük fel, hogy napok óta rosszul érzed magad. Elmész az orvoshoz, aki egy alapos vizsgálat után megállapítja, hogy halálos beteg vagy, de meg is nyugtat, van gyógyszer a betegségedre. Elmész a patikába, megveszed a gyógyszert, majd hazamész, és beteszed azt a többi gyógyszered közé. Mindennek a végén, elégedetten leülsz, hogy megnézd a Mavi szerelmét. Mi fog történni veled? A gyógyszertől meggyógyultál? Nem, ha nem veszed be! Hiába lapul az életmentő gyógyszer a szekrényedben, mégis megöl a betegség.

Érted? Ezért mondja azt Pál, hogy bűn megöl bennünket, nem hiszed el azt, hogy Isten kész megbocsátani a múltad, képes új életet és kezdetet adni a jelenben, és a jövőnket is elrendezi, és örök életre ment meg... ha hiszel a Gyógyítónak, ha rábízod magad arra a gyógymódra, amit Ő ajánl.

2.2. Pál azért nem szégyelli az evangéliumot, mert: „Mert abban Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki hitből hitbe...” A bibliai szövegben szereplő „igazság” szó egy ókori jogi kifejezés, ami azt jelenti, hogy az elítélt, ahelyett, hogy megkapná a bűnéért járó büntetést, minden vádpont alól felmentik. Az ítélő bíró nem azért menti fel, mert megérdemelte, hanem mert ő így döntött, és pont. Ez nem azt jelenti, hogy a felmentett többé nem fog vétkezni, nem is válik hibátlanná, mégis a bíró felmentő ítélete miatt úgy élhet tovább, mint aki sohasem követett el semmit, az erkölcsi bizonyítványába ez a mondat kerül: büntetlen előéletű.

A tárgyaláson *mi* vagyunk az elítéltek, mert kivétel nélkül *mindnyájan* bűnösök vagyunk. S *mi* vagyunk azok, akik Krisztus áldozatáért, *érdemtelenül*, de *felmentést* kapunk – és ez az egyetlen feltétele ennek –, ha hiszünk a Felmentőben!

Igazságtalan, hogy a hit az egyetlen feltétele az ítélet alóli menekülésünknek! Igazságtalan, hogy még a legembertelenebb Hamasz-terroristát is kész elfogadni Isten, és kész az örök életre megmenteni őt, ha egyszer megtér és bizalmát belé veti, mert Isten elfogadott gyermekévé lenni nem teljesítmény, nem érdem, nem jószág, hanem kegyelem és hit kérdése.

Azt mondd, te elég jó vagy ahhoz, hogy Isten igaznak fogadjon el téged. Azt mondd, hogy egy terroristához képest, aki gyermekeket küldött a halálba, messze jobb ember vagy, aki megérdemled, hogy Isten igaznak fogadjon el téged. Azt mondd, hogy nem követtél el olyan nagy bűnöket, sőt segítettél annak, akinek csak tudtál, egy egész füzetet tele lehetne írni a jó cselekedeteiddel, és ezért érdemled meg, hogy Isten igaznak fogadjon el téged.

De tudnod kell, hogy lehetsz bármilyen jó ember, elég csak *egyetlen* meggondolatlan döntés, ami valaki életébe kerül, s hiába nem bántottál addig soha senkit életedben, attól még el fognak ítélni annak az egy embernek a haláláért. Hiába tartasz be száz paragrafust, ha a százegyedikben bűnösnek találják.

Meg kell értened, hogy önmagunktól mi nem vagyunk elég jók, legyünk jobbak bárkinél ahhoz, hogy Isten igaznak fogadjon el bennünket. Lehet, hogy az örökélet koszorújáért folytatott futóversenyen jókora előnnyel indulsz a Hamasz-terroristával szemben, de akár te, ő is csak Isten akaratából és kegyelméből érhet célba és veheti át – hit által – az örökélet hervadhatatlan jutalmát! *Igazságtalanság?* Nem! Ez a kegyelem, mert *hit nélkül*, te sem érhetnél célba, és akkor te sem kaphatnál jutalmat.

Isten igazsága „*hitből-hitbe*” nyilvánul meg, azaz, ha az ember, aki korábban bűnös életet élt, elkezd hinni Jézus Krisztusban, ahogyan egyre inkább növekszik a hitben, elkezd el elhagyni a bűnös életmódját, és elkezd Isten akarata szerint élni. Ezért írja azt Pál, Habakuk prófétát hívva segítségül: „*Isten azt fogadja el igaz emberként, akinek az egész életét az Őbelé vetett hite határozza meg.*”

3. Végezetül van egy jó és egy rossz hírem a számodra! Először a *rossz hír*: Jézus Krisztus elfogadása nélkül, nincs bocsánat a múltadra, nincs új kezdet csak mindig és mindenben a „régiság”, és Nélküle nincsen elrendezett jövő, nincs semmi, ami az örökéletre menthetne meg téged! Sem jó cselekedeteid, sem az egyháztagságod, sem a keresztség szentsége, sem az, ha jó célokra adakozol, egyik sem menthet meg téged. Az sem, ha hiszel a saját jóságodban, vagy abban, hogy vallásosságod lesz az az ajánlólevél, amiért Isten majd beenged téged az örökéletre. Egy nap szomorúan (és örökre) csalódnai fogsz!

Most pedig a *jó hír*: akik Krisztus jóságában bíznak a maguk jósága helyett; akik Őt hívják segítségül elveszett életük megmentésére, ahelyett, hogy abban a hiú reményben ringatnák magukat, hogy azt is megússzák majd valahogy; azok, akik térdet hajtanak Jézus előtt, és leszállnak a magas lóról; azok, akik elismerik azt, hogy a maguk erejéből meg nem menekülhetnek, azokat Isten igaznak fogadja el, és beviszi őket az örökéletbe.

4. Talán most már mindannyian értjük, hogy miért forgatta fel Luther egész életét ez két bibliai mondat! De vajon a te életedet felforgathatja-e általa a kegyelmes Isten?